

Arrest

nr. 230 250 van 16 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Luikersteenweg 289, gelijkvloers
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 12 december 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 december 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 9 december 2019.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 december 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, dient op 21 december 2016 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ander familielid, in functie van de Belgische partner van zijn moeder.

Op 15 juni 2017 deelt de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat deze aanvraag niet behandeld wordt aangezien niet voorzien is dat deze aanvraag in functie van een Belg wordt ingediend.

Op 22 november 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ander familielid, als partner in het kader van een duurzame relatie.

Op 18 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 8 juni 2018 dient verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ander familielid, als partner in het kader van een duurzame relatie.

Op 4 december 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Op 17 december 2018 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ander familielid, als partner in het kader van een duurzame relatie.

Op 14 juni 2019 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dezelfde dag bezorgt de Dienst Vreemdelingenzaken deze beslissing aan de gemeente met het oog op kennisgeving.

Ondanks deze vraag tot kennisgeving van de bijlage 20, levert de gemeente aan verzoeker op 17 juni 2019 een F-kaart af.

Op 9 december 2019 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 9 december 2019 wordt een formulier opgesteld ter bevestiging tot het horen van de vreemdeling.

Op 9 december 2019 wordt aan verzoeker de beslissing van 14 juni 2019 tot weigering van verblijf ter kennis gebracht. De vermelding "*bevel om het grondgebied te verlaten*" wordt geschrapt.

Op 9 december 2019 geeft de gemachtigde van de minister het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing:

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie PZ Carma en door een medewerker van DVZ op 09.12.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: K.

voornaam: A.

geboortedatum: (...)17.01.1992

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene weigert alle medewerking. Betrokkene geeft aan dat hij de Nederlandse taal niet machtig is. Ook in het Engels wil betrokkene niets verklaren. Betrokkenes moeder verklaarde dat haar zoon de Engelse taal weldegelijk spreekt.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 20.11.2016 België binnenkwam.

Op 21.12.2019 wenste betrokkene bij de stad Hasselt gezinshereniging aan te vragen met de Belgische partner van zijn moeder A.Ö. °(...)1972. Echter op 16.06.2017 liet DVZ weten dat dez aanvraag als onbestaande werd beschouwd.

Betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 1°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde M. A., van Bulgaarse nationaliteit en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 22.11.2018, werd op 18.05.2018 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet voldoende kon aantonen werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met zijn partner. Deze weigering (bijlage 20) werd op 08.06.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog dezelfde dag, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde partner. Deze aanvraag werd op 04.12.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 10.12.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een week later, op 17.12.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde partner. Deze aanvraag werd op 14.06.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 09.12.2019 aan betrokkene werd betekend.

Het gegeven dat de partner van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Hij toont ook niet aan daadwerkelijk een duurzame relatie te hebben met mevrouw M. A. Het feit dat betrokkene sinds 22.11.2017 samenwoont met mevrouw M. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met zijn mevrouw M.

Het feit dat betrokkenes familie (moeder) in België verblijft geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn moeder behoeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en zijn familie (moeder) kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Bovendien kan betrokkenes moeder hem steeds bezoeken in Turkije

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 1°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde M.A., van Bulgaarse nationaliteit en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 22.11.2018, werd op 18.05.2018 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet voldoende kon aantonen werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met zijn partner. Deze weigering (bijlage 20) werd op 08.06.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog dezelfde dag, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde partner. Deze aanvraag werd op 04.12.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 10.12.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een week later, op 17.12.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag

gezinshereniging in in functie van dezelfde partner. Deze aanvraag werd op 14.06.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 09.12.2019 aan betrokkene werd betekend.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 1°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde M. A., van Bulgaarse nationaliteit en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 22.11.2018, werd op 18.05.2018 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet voldoende kon aantonen werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met zijn partner. Deze weigering (bijlage 20) werd op 08.06.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog dezelfde dag, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde partner. Deze aanvraag werd op 04.12.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 10.12.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een week later, op 17.12.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde partner. Deze aanvraag werd op 14.06.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 09.12.2019 aan betrokkene werd betekend.

Betrokkene weigert alle medewerking. Betrokkene geeft aan dat hij de Nederlandse taal niet machtig is. Ook in het Engels wil betrokkene niets verklaren. Betrokkenes moeder verklaarde dat haar zoon de Engelse taal weldegelijk spreekt. We stellen dus vast dat betrokkene geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Turkije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart niet dat hij medische problemen kent. Hij weigert alle medewerking. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)."

Op 9 december 2019 wordt ten opzichte van verzoeker ook een inreisverbod genomen met een duur van twee jaar.

2. Over de ontvankelijkheid

1. Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd de vordering tegen de verwijderingsmaatregel ingesteld binnen de vijf dagen.

2. Ambtshalve werpt de Raad op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van de onderhavige vordering in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, die in de bestreden akte vervat ligt.

Artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. Er is voldaan aan de verplichting die voortvloeit uit artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoekende partij wijst er immers terecht op dat zij reeds van haar vrijheid is beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van deze beslissing binnen een korte termijn en heeft dus de feiten uiteengezet die het indienen van de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de formele en de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 8 en 13 van het EVRM, van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidplicht en van het redelijkheidsbeginsel. Hij zet dit uiteen als volgt:

“I. Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 8 EVRM van het Verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.) en artikel 13 EVRM

II. Schending van de materiële motiveringsplicht juncto schending van art. 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG juncto Art. 74/13 vreemdelingenwet

2.1.1. Algemene regels

(...)

2.1.2. Schending van Art. 74/13 vreemdelingenwet en artikel 13 EVRM - toepassing op de feitsituatie in casu

Ten eerste dient er te worden gewezen op het gegeven Artikel 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG de staten om bij de uitvoering van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met de gezins- en familiale situatie, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land van de betrokkene.

Dit artikel heeft rechtstreekse werking en werd onlangs ook omgezet in het Belgisch recht, conform artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Art. 20 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat:

“Art. 74/13. Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Art. 1, 6° van de Vreemdelingenwet definieert immers een verwijderingmaatregel als volgt:

“6° beslissing tot verwijdering: de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”.

Er kan derhalve niet ter discussie worden gesteld, dat het in casu bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, een verwijderingsmaatregel is.

Er mag immers geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948) en het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna verkort het Handvest). Evenmin mag in dezelfde zin een bevel worden afgegeven in strijd met het gestelde in artikel 74/13 (RvS 17 december 2013, nr. 225.855) en 74/17 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt immers, de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene.

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt eveneens dat de lidstaten het beginsel van non- refoulement eerbiedigen, dat is omgezet in artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet. De drie te respecteren elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn zijn de Lidstaten eveneens gehouden tot naleving van die artikelen van het Handvest. Conform artikel 52, 3 van het Handvest moet aan de artikelen 4 en 7 van het Handvest een zelfde draagwijdte worden gegeven als aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Het EVRM en het Handvest primeren immers op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen die zoals hoger geduid impliciet doch zeker vervat liggen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 13 EVRM bepaalt bovendien dat staten moeten zorgen voor daadwerkelijke nationale rechtsmiddelen bij schendingen van een verdragsrecht.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoeker:

Op datum van 17.12.2018 heeft verzoeker een aanvraag tot vestiging ingediend in de hoedanigheid van een feitelijke partner met M.A., van Bulgaarse nationaliteit, met rijksregisternummer (xxx), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Aangezien Dienst Vreemdelingenzaken geen beslissing nam binnen de zes maanden na de aanvraag gezinshereniging vanwege verzoeker, werd er ambtshalve een F kaart afgeleverd door de gemeente van 3530 HOUTHALEN-HELCHTEREN, waarvan kopij in bijlagen.

Art. 42 § 1 vreemdelingenwet stelt expliciet het volgende:

“het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Art. 52, §4 koninklijk besluit betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen stelt expliciet het volgende:

Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een " verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie " overeenkomstig het model van bijlage 9 af.

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Er kan geen enkel objectief element worden gepuurd uit het administratief dossier dat verwerende partij binnen de wettelijke termijn van zes maanden effectief een beslissing heeft genomen aangaande zijn procedure gezinshereniging ex art. 47/1, 1° vreemdelingenwet, met dien verstande dat de gemeente aan verzoeker terecht een F kaart afleverde.

In verschillende recente arresten zie o.m.: RvV 10-10-2018, nr. 210.732; RvV 13-12-2018, nr. 213.977; RvV 8-01-2019, nr. 214.835; RvV 24-01-2019, nr. 215.688 stelde de RvV dat art. 52 §4, tweede lid Verlijfsbesluit, dat voorziet in de ambtshalve afgifte van een F kaart als DVZ geen enkele beslissing neemt binnen zes maanden na de aanvraag gezinshereniging, kan toegepast worden, wat in casu gebeurde in hoofde van verzoeker.

Verzoeker werd derhalve effectief in het bezit gesteld van een F kaart, dewelke functioneel en operationeel was tot op het ogenblik van zijn administratieve aanhouding dd. 09/12/2019.

Verzoeker was immers voltijds tewerkgesteld en woonde effectief samen met zijn EU partner en legale moeder in 3530 HOUTHALEN-HELCHTEREN.

Er kan derhalve absoluut geen sprake zijn van het zich willen onttrekken van de overheid, evenmin van een risico op onderduiken. Integendeel.

Dat verwerende partij a posteriori afkomt met een Bijlage 20 gedateerd op 14/06/2019 dient er enkel te worden vastgesteld dat deze beslissing hoogstwaarschijnlijk anti gedateerd is en louter pour les besoins de la cause en in het voordeel van de Dienst Vreemdelingenzaken werd opgesteld.

Verzoeker dient eveneens te constateren dat de Bijlage 20 waarvan sprake in de bestreden beslissing, tot op heden nog niet ter kennis werd gegeven aan verzoeker.

In de hypothese dat de Bijlage 20 aan verzoeker werd ter kennis gebracht in het politiekantoor - quod certa non - dient te worden verwezen naar artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet dewelke luidt als volgt:

“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of teruggedrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan. Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of teruggedrijving opgeschort.”

Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet lijkt precies te voorzien in een zekere mate van tijdelijke bescherming tegen een daadwerkelijke uitvoering van een verwijderingsmaatregel voor iemand in verzoekers geval.

“Het is niet betwist dat gelet op deze wetsbepaling, en dit in afwachting van een beslissing inzake de aanvraag gezinshereniging van 8 februari 2018, de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten betekend op dezelfde datum was opgeschort en dit tot 23 mei 2018, datum waarop een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen met betrekking tot deze aanvraag. Het is pas vanaf dat moment dat het bevel om het grondgebied te verlaten opnieuw uitvoerbaar werd en dat verzoeker er gevolg aan moest geven. In het voormelde bevel werd een termijn van dertig dagen voorzien binnen dewelke verzoeker vrijwillig het grondgebied moest verlaten. Deze termijn liep nog op het moment dat de verwerende partij vaststelde, in de thans bestreden beslissing, dat verzoeker er geen gevolg had gegeven aan had gegeven. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/11, §1, 2° is derhalve aangetoond. De argumentatie van de verwerende partij doet daaraan geen afbreuk. Waar deze laatste overigens stelt dat ten aanzien van verzoeker meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd moet erop worden gewezen dat hem in de bestreden beslissing enkel wordt verweten geen gevolg te hebben gegeven aan het bevel dat hem werd betekend op 8 februari 2018, zodat voor de beoordeling van de wettigheid ervan geen rekening kan worden gehouden met een eventuele a posteriori-motivering.”

Verzoekster west te accentueren dat verwerende partij in de bijlage 13 Septies uitsluitend verwijst naar de meeste recente Bijlage 20 dd. 14/06/2019 zonder een bevel om het grondgebied te verlaten, met dien verstande dat zij stelt dat ten aanzien van verzoeker eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten werden afgeleverd in het kader van zijn eerdere procedures.

Er dient te worden gewezen dat verzoeker binnen de termijnen (zoals terecht gestipuleerd in de Bijlage 13 Septies) van deze bevelen om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht dd. 08/06/2018 en 10/12/2018 een nieuwe aanvraag gezinshereniging activeerde, waardoor verwerende partij ter zake niet dienstig kan verwijzen naar deze bevelen om het grondgebied te verlaten ten einde haar standpunt te schragen.

Verzoekster kan thans een schorsend beroep instellen tegen de Bijlage 20 (zie onder meer RvV 3 oktober 2014, nr. 130.817 en RvV 10 november 2016, nr. 177.526).

De beslissingen waartegen een van rechtswege schorsend beroep open staat bij de RvV worden opgesomd in artikel 39/79 Verblijfswet.

Een beslissing tot weigering of beëindiging van het verblijfsrecht van een ‘ander familielid’ van een Unieburger staat niet expliciet vermeld in deze opsomming.

DVZ leidde hieruit af dat ‘andere familieleden’ van Unieburgers geen automatisch schorsend beroep hebben.

De RvV is het daar niet mee eens om reden dat dit niet zou stroken met de bedoeling van de Belgische wetgever en evenmin met de Burgerschapsrichtlijn (EUrichtlijn 2004/38/EG).¹

Er dient te worden geconcludeerd dat er een verbod tot gedwongen verwijdering geldt tot aan de uitspraak over het beroep tot nietigverklaring

2.1.3. Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens - toepassing op de feitsituatie in casu

Art. 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden stelt uitdrukkelijk:

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Onlangs heeft de Raad van State het volgende gesteld:

“artikel 8 EVRM als hogere norm boven de vreemdelingenwetwet primeert; dat de algemene stelling dat een correcte toepassing van de vreemdelingenwet geen schending van art. 8 kan uitmaken niet volstaat; dat de toepassing van de vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 van het EVRM moet worden getoetst (...) met name wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds”²

Wanneer de schending van artikel 8 van het EVRM wordt ingeroepen volgt de RvV sedert de arresten van de algemene vergadering van 17 februari 2011 de volgende redenering:

- In de eerste plaats dient er te worden onderzocht of er een gezinleven bestaat ?

Om van een schending van art. 8 van het EVRM te kunnen spreken moet er sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie (R.v.V., nr. 11.801, 27.05.208).

Het begrip gezinsleven vervat in art. 8 van het EVM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd.

Dit is een feitenkwestie.

Aan de hand van de diverse bijgebrachte stukken en het AD van verzoeker blijkt onstuitbaar dat verzoeker op het ogenblik van zijn aanhouding effectief samenwoonden met zijn moeder nl. Mevr. K.B., geboren op (...)1967 te E. (Turkije), met de Turkse nationaliteit; thans in het bezit van een Bijlage 35.

Verzoeker zijn moeder heeft op heden een schorsende beroepsprocedure bij de Raad gekend onder Rolnummer: 233.831.

Het kan ter zake niet ernstig betwist worden dat verzoeker al reeds een geruime tijd tevens een relatie beleeft met een EU onderdaan.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet³.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu het geval is.

Verzoeker verblijft - zoals hier voren vermeld – al reeds een geruime tijd in België in concreto sedert 20/11/2016, waarover meer in zijn AD.

Verzoeker heeft tevens in België een zeer sterke afhankelijkheidsgraad gecreëerd met zijn moeder en zijn partner.

De stelling van verwerende partij dat hij niet aantoont om daadwerkelijk een duurzame relatie te hebben met zijn EU partner raakt kant noch wal.

Verwerende partij heeft totaal geen moeite ondernomen om zich een actuele beeld te vormen van de huidige affectieve relatie van verzoeker en verwijst louter klakkeloos naar eerdere beslissingen dewelke tevens verkeerd gedateerd zijn (aanvraag dd. 22/11/18 – weigering 18/05/18; aanvraag 21/12/2019 – weigering 16/06/2017 edm.)

Het mag niet uit het oog worden verloren dat verzoeker al reeds enkele jaren effectief samenwoont met zijn EU partner.

Aangezien verzoeker in het bezit was gesteld van een F kaart, heeft hij logischerwijze geen nieuwe documenten aangaande zijn affectieve relatie bij de ABS gedeponneerd.

Verzoeker heeft geen enkele gezins- en/of familielid in het land van herkomst.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen “dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. (art. 8, lid 2 EVRM).”

Dat het EHRM meermaals geoordeeld heeft dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

- In tweede instantie dient er te worden onderzocht of er een inmenging is in het gezinsleven?

Het gaat in casu om beëindiging van een voortgezet verblijf, dan is er in se een inmenging en dient art. 8, tweede lid van het EVRM te worden toegepast. Het recht op het gezinsleven is niet absoluut.

M.a.w. de inmenging is toegestaan als zij voorzien is bij wet, een legitiem doel nastreeft bepaald in het tweede lid en noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

M.a.w. er dient een balans te worden, een afweging te worden gemaakt, een evenwicht gezocht te worden tussen het rechten van de individu en de rechten van de staat.

Om te weten hoe deze balans dient gemaakt te worden dient volgens het EHRM rekening te worden gehouden met de volgende omstandigheden en beginselen⁴:

- de duur van het verblijf in het land waaruit hij uitgewezen wordt: verzoeker verblijft al langer dan vier jaar in het Rijk.

- de gezinstoestand van betrokkene en andere factoren die getuigen van een effectief gezinsleven : aan de hand van de diverse objectieve stukken blijkt dat verzoeker al reeds een geruime tijd één gezin vormde met zijn EU partner en zijn moeder, die thans volkomen legaal in het Rijk verblijven.

De relatie in se en de duur van deze relatie wordt nergens betwist in de bestreden beslissing.

- de ernst van de moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene zou worden uitgewezen: Hij heeft buiten zijn partner en moeder niemand meer in Turkije bij wie hij terecht kan na een afwezigheid van langer dan 4 jaar.

Verzoeker heeft totaal geen sociale, culturele en economische bindingen met of Turkije. Indien hij terug zou worden gedreven naar Turkije zou er een ernstige schending van art. 8 EVRM plaatsvinden gelet op het inreisverbod van twee jaar uitgevaardigd in hoofde van verzoeker.

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet⁵.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Hieruit valt af te leiden dat verzoeker onder art. 8 van het E.V.R.M – bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven – ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Het is voor verzoeker bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.⁶

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoeker om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Het is echter niet redelijk te verantwoorden om van de EU partner en moeder van verzoeker te verwachten om naar Turkije te verhuizen om aldaar hun gezinsleven verder te zetten aangezien zij een bestendig sociaal bestaan heeft opgebouwd in België en alhier tewerkgesteld is middels een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur.

Verzoeker verwijst tevens naar een recent arrest van de RvV:

“Uit voornoemd motief blijkt dat verweerder een aanzet geeft tot een onderzoek of verzoeker een beschermenswaardige relatie heeft, maar niet verder komt dat een algemene theorievorming over het begrip 'gezinsleven'. Het motief bevat geen besluit aangaande de toepassing van artikel 8 EVRM, in het bijzonder de concrete beoordeling van het al dan niet beschermenswaardige karakter van de feitelijke samenwoning. De Raad kan alleen maar vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit het voorgaande blijkt dat verwerende partij op het eerste gezicht geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt op het eerste gezicht aannemelijk gemaakt. In de mate dat artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, wordt op het eerste gezicht een schending van deze RvV 204 231 -Pagina 7, bepaling eveneens aannemelijk gemaakt (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68).”

De bestreden beslissing (verwijderingsmaatregel) houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid nl. het gezinsleven van verzoeker met zijn EU partner en legale moeder terwijl deze toestand wel degelijk goed gekend is door de overheid, doch thans in de bestreden beslissing niet alle relevante feiten en omstandigheden werden onderzocht en gemotiveerd.

Dat verwerende partij hier grovelijk onzorgvuldig is te werk gegaan bij het nemen van de bestreden beslissing en de aangevoerde middelen zijn derhalve ook ernstig en gegrond.

Verzoeker zal bij de opvolging van de bestreden beslissing geraakt worden in schending van zijn gezinscel in België en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissing. Verzoeker volhard in zijn belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing. Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.

Er is casu aldus sprake van een schending van de materiële motiveringsplicht ; de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en schending van art. 5 Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG juncto art. 74/13 van de vreemdelingenwet."

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62, § 1 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° en artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, hij is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/geldige verblijfstitel. De feitelijke motivering inzake de reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan, betreft het feit dat er een risico op onderduiken bestaat omdat verzoeker onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en de verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, waarvan de schending ook wordt aangevoerd.

3.3.2. Wat betreft de opgeworpen schending van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, moet er in eerste instantie op worden gewezen dat artikel 288 VWEU bepaalt dat een richtlijn verbindend is ten aanzien van het te bereiken resultaat voor elke lidstaat waarvoor zij bestemd is, doch dat aan de nationale instanties de bevoegdheid wordt gelaten vorm en middelen te kiezen. Richtlijnen hebben een rechtstreekse werking wanneer de erin opgenomen bepalingen onvoorwaardelijk en voldoende duidelijk en nauwkeurig zijn. Het gaat om een verticale rechtstreekse werking die alleen geldt indien de lidstaten de richtlijn niet of niet correct hebben omgezet binnen de vastgestelde termijn (cf. RvS 27 maart 2012, nr. 218.657). *In casu* werd de betrokken richtlijn omgezet in de Belgische vreemdelingenwet en bovendien toont verzoeker niet aan dat artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn niet of niet correct werd omgezet in Belgisch recht. Een schending van deze bepaling kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

3.3.3. Verzoeker voert aan dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar zijn concrete situatie in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat hij in het bezit werd gesteld van een F-kaart naar aanleiding van zijn aanvraag gezinshereniging met zijn Bulgaarse partner, omdat de termijn van zes maanden verstreken was zonder beslissing, zoals vermeld in artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de beslissing van 14 juni 2019 die hem ter kennis werd gebracht op 9 december 2019, hoogstwaarschijnlijk geantidateerd is en “*pour les besoins de la cause*” werd opgesteld. Deze beslissing werd hem bovendien nog niet ter kennis gebracht, de kennisgeving in het politiekantoor aanvaardt verzoeker niet. In de veronderstelling dat deze beslissing hem toch ter kennis zou zijn gebracht, benadrukt verzoeker dat hij daartegen dan een schorsend beroep kan indienen. Verzoeker stelt dat er geen sprake van is dat hij zich wil onttrekken aan de overheid en dat er geen risico is op onderduiken.

Inzake artikel 8 van het EVRM voert verzoeker aan dat hij op het ogenblik van zijn aanhouding effectief samenwoonde met zijn Turkse moeder die in het bezit is van een bijlage 35 en een beroep hangende heeft bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoeker zelf heeft reeds geruime tijd een relatie met een burger van de Unie. Verzoeker heeft ook een zeer sterke afhankelijkheidsband gecreëerd met zijn moeder en partner. Hij meent dat de verwerende partij totaal geen moeite heeft ondernomen om zich een actueel beeld te schetsen van zijn huidige affectieve relatie. Verzoeker meent dat er een inmenging is in zijn gezins- en familiaal leven en dat er een belangenafweging moest worden gemaakt.

3.3.4. De verblijfssituatie van verzoeker dient eerst te worden uitgeklaard. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hij op 17 december 2018 een derde aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ander familielid, als partner in een feitelijke relatie, nadat twee eerdere aanvragen in functie van dezelfde referentiepersoon werden geweigerd. Binnen de termijn van zes maanden, met name op 14 juni 2019, neemt de verwerende partij een derde weigeringsbeslissing. Dezelfde dag bezorgt de Dienst Vreemdelingenzaken deze beslissing aan de gemeente met het oog op kennisgeving aan verzoeker. Dit gebeurt niet en op 17 juni 2019 levert de gemeente aan verzoeker een F-kaart af. Verzoeker meent dat hij zich op deze F-kaart kan beroepen. Op 9 december 2019 wordt dan aan verzoeker de beslissing van 14 juni 2019 ter kennis gebracht.

Artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier.”

Dit wetsartikel maakt deel uit van “*Titel II. Hoofdstuk I. Vreemdelingen, burgers van de Unie en hun familieleden en vreemdelingen, familieleden van een Belg*”.

Specifiek wat de ‘*andere familieleden*’ van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 47/1 van de vreemdelingenwet betreft, bepaalt artikel 47/2 van deze wet het volgende:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Gelet op het bepaalde in artikel 47/2 van de vreemdelingenwet kan verzoeker worden gevolgd in zijn uitgangspunt dat artikel 42, § 1 van de vreemdelingenwet ook toepassing vindt in zijn situatie, meer bepaald de situatie van een familiehereniging als ‘*ander familielid*’ van een burger van de Unie.

Artikel 52, § 4, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 8 oktober 1981) luidt als volgt:

“Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de vreemdeling een “verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie” overeenkomstig het model van bijlage 9 af.”

Artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet betreft een omzetting van artikel 10, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG van 29 april 2004 van het Europees Parlement en de Raad betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn). Laatstgenoemde bepaling luidt als volgt:

“Het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, wordt binnen zes maanden na de datum van indiening van een aanvraag ter zake vastgesteld door de afgifte van een document, ‘verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie’ genoemd. Een verklaring dat de aanvraag om een verblijfskaart is ingediend, wordt onmiddellijk afgegeven.”

De Raad benadrukt dat lidstaten ertoe gehouden zijn hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (zie HvJ 6 november 2003, C-101/01, Lindqvist, punt 87 ; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Ordre des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28). Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bij de toepassing van het nationale recht dit zo veel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, derde alinea van het VWEU. Deze verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU, aangezien het de nationale rechter in staat stelt binnen het kader van zijn bevoegdheden de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslechting van de bij hem aanhangige geschillen (zie onder meer arresten van 5 oktober 2004, Pfeiffer e.a., C-397/01–C-403/01, Jurispr. blz. I-8835, punt 114; 23 april 2009, Angelidaki e.a., C-378/07–C-380/07, Jurispr. blz. I-3071, punten 197 en 198, en 19 januari 2010, Küçükdeveci, C-555/07, Jurispr. blz. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C-106/89, Marleasing, par. 8). De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het VWEU neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het Unierecht heeft gegeven. De rechtspraak van het Hof van Justitie vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21). Wanneer het voor de rechter onmogelijk is om de nationale bepalingen in overeenstemming met de eisen van het recht van de EU uit te leggen en toe te passen, moet de rechter, op eigen gezag, de nationale wetgeving die strijdig is met de bepalingen van het EU-recht buiten toepassing laten (zie onder meer arresten van het HvJ van 22 juni 2010, Melki, C-188/10; van 11 januari 2007, ITC, C-208/05, van 9 maart 1978, Simmenthal, 106/77, van 5 oktober 2010, Elchinov, C 173/09, en van 17 november 2011, zaak C 434/10).

In het kader van de thans voorliggende betwisting kan nuttig worden verwezen naar het arrest Diallo van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ 27 juni 2018, C-246/17), waarin onder meer het volgende werd gesteld:

- *“Artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38/EG [...] moet aldus worden uitgelegd dat het besluit over de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie binnen de in die bepaling gestelde termijn van zes maanden niet alleen moet worden genomen, maar ook ter kennis van de betrokkene moet worden gebracht”;*
- *“Richtlijn 2004/38 moet aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven”.*

Deze interpretatie dient evenzeer te gelden in de thans voorliggende situatie van familiehereniging als ‘ander familielid’ van een burger van de Unie. De bepalingen van artikel 42 van de vreemdelingenwet dienen op gelijke wijze te worden toegepast, zoals ook duidelijk de bedoeling was van de Belgische wetgever. De artikelen 47/1 en volgende van de vreemdelingenwet vormen evenzeer een omzetting van de Burgerschapsrichtlijn, met name van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn. Er kan verder bezwaarlijk worden aanvaard dat ‘andere familieleden’ zouden kunnen genieten van een meer voor-

delige regeling dan de gewone familieleden, terwijl het omgekeerde het geval is en de familiehereniging voor de ‘*andere familieleden*’ enkel moet worden vergemakkelijkt.

Uit voormelde blijkt dat de beslissing inzake een aanvraag voor de afgifte van een verblijfskaart van een ander familielid van een Unieburger zowel dient te worden getroffen als ter kennis moet worden gebracht binnen de termijn van zes maanden. *In casu* is de kennisgeving niet binnen de termijn van zes maanden gebeurd. De termijn vervat in artikel 42, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet is overschreden.

Uit de beslissing van 14 juni 2019 blijkt echter duidelijk dat de verwerende partij tot de conclusie komt dat verzoeker niet aantoonbaar voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met Unierecht in België te verblijven.

De Raad merkt op dat het Hof van Justitie in het voormeld arrest Diallo duidelijk heeft vastgesteld dat *“richtlijn 2004/38 [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling als in het hoofdgeding aan de orde, die de bevoegde nationale autoriteiten verplicht ambtshalve een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie aan de betrokkene af te geven wanneer de in artikel 10, lid 1, van richtlijn 2004/38 voorgeschreven termijn van zes maanden wordt overschreden, zonder dat eerst wordt vastgesteld dat die persoon daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in het gastland te verblijven”*. Hierbij stelde het Hof van Justitie dat *“dergelijk stelsel [d.i. de automatische afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger bij het verstrijken van de termijn van zes maanden] [...] haaks [staat] op de doelstellingen van richtlijn 2004/38 voor zover het het mogelijk maakt dat een verblijfskaart wordt afgegeven aan iemand die niet voldoet aan de voorwaarden daarvoor.”*

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de sanctie die in artikel 52, § 4, tweede lid van het KB van 8 oktober 1981 vervat is voor de overschrijding van de beslissingstermijn – d.i. de automatische afgifte door de burgemeester of zijn gemachtigde van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger – onverzoenbaar is met de hierboven weergegeven rechtspraak van het Hof van Justitie. Het is onmogelijk om artikel 52, § 4, tweede lid van het KB van 8 oktober 1981 op een richtlijnconforme wijze uit te leggen. De Raad dient voormelde nationale bepaling dan ook buiten toepassing te laten, gelet op de onverenigbaarheid ervan met artikel 10, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest Diallo.

Het Hof van Justitie heeft zich intussen in het arrest X tegen België, C706/18 van 20 november 2019 ook uitgesproken over deze kwestie in het kader van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn). Het Hof verwijst zelf evenwel naar de analogie met het arrest Diallo:

“34 Uit deze overwegingen volgt dat de bevoegde nationale autoriteiten, alvorens gezinshereniging krachtens richtlijn 2003/86 toe te staan, moeten vaststellen of er relevante gezinsbanden bestaan tussen de gezinshereniger en de onderdaan van een derde land ten gunste van wie het verzoek tot gezinshereniging wordt ingediend.

35 In die omstandigheden mogen die autoriteiten dus geen verblijfstitel afgeven op grond van richtlijn 2003/86 aan een onderdaan van een derde land die niet voldoet aan de voorwaarden die de richtlijn voor die afgifte stelt (zie naar analogie arrest van 27 juni 2018, Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, punt 50).

36 In casu blijkt echter uit de punten 17 en 25 van het onderhavige arrest dat de bevoegde nationale autoriteiten krachtens de in het hoofdgeding aan de orde zijnde nationale regeling personen die om gezinshereniging verzoeken zonder uitzondering een op richtlijn 2003/86 gebaseerde verblijfstitel moeten afgeven bij het verstrijken van een termijn van zes maanden na de indiening van hun verzoek, ook al is niet eerst vastgesteld dat zij daadwerkelijk voldoen aan de in richtlijn 2003/86 gestelde voorwaarden voor het recht op gezinshereniging.

37 Omdat een dergelijke regeling toestaat dat een op richtlijn 2003/86 gebaseerde verblijfstitel wordt afgegeven aan een persoon die niet voldoet aan de voorwaarden om deze te verkrijgen, ondermijnt zij de doeltreffendheid van deze richtlijn en is zij in strijd met de doelstellingen ervan.

38 Gelet op een en ander moet op de gestelde vraag worden geantwoord dat richtlijn 2003/86 aldus moet worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling op grond waarvan de bevoegde nationale autoriteiten, wanneer binnen een termijn van zes maanden vanaf de datum van indiening van het verzoek tot gezinshereniging geen beslissing is genomen, ambtshalve een verblijfstitel moeten afgeven aan de indiener van het verzoek, zonder dat zij noodzakelijkerwijs eerst moeten vaststellen dat

deze daadwerkelijk voldoet aan de voorwaarden om in overeenstemming met het Unierecht in de lidstaat te verblijven.”

De Raad kan dan ook niet anders dan vaststellen dat verzoeker geen rechtstreeks belang kan laten gelden bij dit onderdeel van het middel. Het overschrijden van de beslissingstermijn van zes maanden kan hem immers geen rechtstreeks voordeel opleveren nu is vastgesteld dat hij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Verzoeker kan geen aanspraak maken op de reglementaire voorziene sanctie, met name de afgifte van een verblijfskaart zonder dat eerst is vastgesteld dat hij voldoet aan de gestelde verblijfsvoorwaarden. De verwerende partij stelt in de beslissing van 14 juni 2019 uitdrukkelijk dat verzoeker niet voldoet aan deze voorwaarden.

Bijgevolg kon aan verzoeker geen F-kaart worden afgeleverd door de gemeente.

3.3.5. Verzoeker voegt een kopie van zijn F-kaart als bijlage bij het verzoekschrift. Zoals hiervoor besproken, mocht deze kaart hem echter niet zijn afgeleverd.

De Raad van State heeft reeds geoordeeld dat “*de afgifte van deze of gene verblijfskaart*” een declaratoir en geen constitutief karakter heeft (RvS 5 januari 2012, nr. 271.116). Dit brengt mee dat het verblijf van een (ander) familielid van een burger van de Unie niet als legaal kan worden aangemerkt, enkel op grond van het feit dat een dergelijke kaart hem geldig is afgegeven, en *a fortiori* niet als legaal kan worden aangemerkt als dergelijke kaart hem ten onrechte is afgegeven, wat *in casu* het geval is. Verzoeker werd op 17 juni 2019 materieel in het bezit gesteld van een F-kaart, maar dit document heeft geen andere waarde dan die van een *instrumentum* dat niet onderbouwd is door het *negotium*, te weten het onderliggende (verblijfs)recht. Dit onderliggende verblijfsrecht werd geweigerd op 14 juni 2019. Het verblijf van verzoeker, dat steunt op een ten onrechte afgegeven verblijfskaart, kon dus niet als legaal worden beschouwd.

3.3.6. Verzoeker voert aan dat hij een schorsend beroep kan indienen tegen de bijlage 20 van 14 juni 2019 en dat hem daarom nog geen bevel om het grondgebied te verlaten kan worden gegeven.

De Belgische wetgever heeft er bij de invoering van de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de vreemdelingenwet niet voor geopteerd om artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, dat valt onder “*Hoofdstuk 5 De rechtspleging*” van de vreemdelingenwet, en dat bepaalt tegen welke beslissingen een van rechtswege schorsend beroep openstaat, in die zin aan te passen dat dit ook geldt voor de beslissingen tot weigering van verblijfsaanvragen van andere familieleden van een burger van de Unie.

Artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“§ 1.

Onder voorbehoud van paragraaf 3 en behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

1° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf van de in artikel 10bis bedoelde vreemdelingen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten;

2° de beslissing tot weigering van de erkenning van het recht op verblijf of die een einde maakt aan het recht op verblijf, genomen in toepassing van artikel 11, § 1 of 2;

3° het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan de in artikel 10bis, § 2 of § 3, bedoelde familieleden op basis van artikel 13, § 4, eerste lid, of aan de in artikel 10bis, § 1, bedoelde familieleden, om dezelfde redenen, op voorwaarde dat de vreemdeling die vervoegd werd, nog steeds in het Rijk verblijft, niet langer in het Rijk verblijft dan de beperkte duur van zijn machtiging tot verblijf of niet het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten”;

4° (opgeheven);

5° het verwerpen van een aanvraag om machtiging tot vestiging of de status van langdurig ingezetene;

6° (opgeheven);

7° elke beslissing tot weigering van erkenning van een verblijfsrecht aan een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld in artikel 40bis op grond van toepasselijke Europese regelgeving alsmede iedere beslissing waarbij een einde gemaakt wordt aan het verblijf van een burger van de Unie of zijn familielid bedoeld, in artikel 40bis;

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;

9° de beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf, die wordt aangevraagd op basis van artikel 58, door een vreemdeling die in België wenst te studeren.”

Artikel 39/79, § 1 van de vreemdelingenwet is op het eerste gezicht duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Bij koninklijk besluit van 13 februari 2015 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd ook de kennisgeving van de bijlage 20 (document waarmee de beslissing tot weigering van verblijf, al dan niet met bevel om het grondgebied te verlaten, ter kennis wordt gebracht) gewijzigd in die zin dat volgende vermelding werd toegevoegd: *“Het beroep tot nietigverklaring schorst de tenuitvoerlegging van onderhavige maatregel echter niet indien het ingediend wordt door een ander familielid van een burger van de Unie bedoeld in artikel 47/1 van de wet.”*

Nu *prima facie* niet blijkt dat een annulatieberoep tegen de beslissing van 14 juni 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden opschortend werkt, kan verzoeker niet op goede gronden verwijzen naar artikel 1/3 van de vreemdelingenwet en stellen dat de bestreden beslissing, een bevel om het grondgebied te verlaten, hem niet mocht worden gegeven.

3.3.7. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 1°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde M. A., van Bulgaarse nationaliteit en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 22.11.2018, werd op 18.05.2018 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet voldoende kon aantonen werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met zijn partner. Deze weigering (bijlage 20) werd op 08.06.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog dezelfde dag, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde partner. Deze aanvraag werd op 04.12.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 10.12.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een week later, op 17.12.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde partner. Deze aanvraag werd op 14.06.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 09.12.2019 aan betrokkene werd betekend.

Het gegeven dat de partner van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Hij toont ook niet aan daadwerkelijk een duurzame relatie te hebben met mevrouw M. A. Het feit dat betrokkene sinds 22.11.2017 samenwoont met mevrouw M. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met zijn mevrouw M.

Het feit dat betrokkenes familie (moeder) in België verblijft geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Hij toont immers niet aan dat hij de mantelzorg van zijn moeder behoeft. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene en zijn familie (moeder) kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met elkaar. Bovendien kan betrokkenes moeder hem steeds bezoeken in Turkije

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker stelt een partner te hebben in België, dat zijn moeder hier verblijft, dat verzoeker geen minderjarige kinderen in België heeft en geen medische problemen.

Verzoeker meent dat een onzorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar zijn situatie en verwijst in dit verband naar zijn relatie en zijn F-kaart, maar in dit verband werd hierboven reeds vastgesteld dat de aanvraag gezinshereniging met zijn partner geweigerd werd en dat aan verzoeker daarom geen F-kaart mocht worden afgeleverd (zie punten 3.3.5. en 3.3.6. van dit arrest). De motieven in de bestreden beslissing steunen dus niet op een foutieve feitenvinding en getuigen niet van onzorgvuldigheid. Ze zijn evenmin kennelijk onredelijk. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.8. Verzoeker voert aan dat hij was tewerkgesteld en samenwoonde met zijn partner en moeder, zodat hij zich niet wou onttrekken van de overheid en er geen risico op onderduiken bestond. Inzake de eerdere bevelen die hem werden gegeven stelt verzoeker dat hiernaar niet dienstig kan worden verwezen, omdat hij binnen de termijnen van deze bevelen een nieuwe aanvraag gezinshereniging indiende.

Verzoeker lijkt hiermee het motief te betwisten dat in de bestreden beslissing wordt vermeld als reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Dit motief luidt als volgt:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 1°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde M.A., van Bulgaarse nationaliteit en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 22.11.2018, werd op 18.05.2018 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet voldoende kon aantonen werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met zijn partner. Deze weigering (bijlage 20) werd op 08.06.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog dezelfde dag, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde partner. Deze aanvraag werd op 04.12.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 10.12.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een week later, op 17.12.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde partner. Deze aanvraag werd op 14.06.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 09.12.2019 aan betrokkene werd betekend.”

Artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien:

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Artikel 74/14, § 3, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet bepaalt derhalve dat er in het geval van een risico op onderduiken kan worden afgeweken van de in artikel 74/14, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde uitvoeringstermijn van zeven tot dertig dagen van een bevel om het grondgebied te verlaten dat afgegeven wordt aan de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 van de vreemdelingenwet niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te

verblijven. Artikel 74/14, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet stelt dat in dit geval de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn bevat. *In casu* werd ervoor geopteerd om de verzoeker geen uitvoeringstermijn te gunnen wegens dit risico op onderduiken.

Artikel 1, § 1, 11°, van de vreemdelingenwet definieert het risico op onderduiken als volgt:

“het feit dat er redenen bestaan om aan te nemen dat een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsprocedure, een procedure voor toekenning van internationale bescherming of een procedure tot vaststelling van of tot overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, met het oog op de criteria die opgesomd worden in § 2 zal onderduiken”.

Artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet bevat vervolgens een lijst van elf objectieve criteria voor het vaststellen van een risico op onderduiken. Deze objectieve criteria betreffen feiten of handelwijzen die aan de betrokkene kunnen worden toegeschreven of die hem kunnen worden verweten en die, omwille van hun aard of hun ernst, kunnen verklaren waarom er redelijkerwijs mag worden aangenomen dat de betrokkene een reëel en actueel risico vormt dat hij zich zal onttrekken aan de verwijderings-, teruggedrijvings- of overdrachtsmaatregel die ten opzichte van hem genomen of voorzien wordt (*Parl. St. Kamer 2016-17, doc nr. 54-2548/001, p. 18*).

Te dezen blijkt uit de bestreden beslissing dat aan de verzoeker op basis van artikel 74/14, § 3, 1°, van de vreemdelingenwet geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt verleend omdat er een risico op onderduiken bestaat.

In de bestreden beslissing duidt de gemachtigde van de bevoegde minister daartoe het volgende objectief criterium uit artikel 1, § 2, van de vreemdelingenwet aan:

“6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijving- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;”

Het motief in feite in dit verband luidt als volgt:

“Betrokkene diende tot drie maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 1°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde M.A., van Bulgaarse nationaliteit en legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 22.11.2018, werd op 18.05.2018 geweigerd, onder meer omdat betrokkene niet voldoende kon aantonen werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met zijn partner. Deze weigering (bijlage 20) werd op 08.06.2018 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Nog dezelfde dag, diende betrokkene al een nieuwe aanvraag in in functie van diezelfde partner. Deze aanvraag werd op 04.12.2018 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 10.12.2018 aan betrokkene werd betekend, opnieuw met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een week later, op 17.12.2018 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde partner. Deze aanvraag werd op 14.06.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 09.12.2019 aan betrokkene werd betekend.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij melding maakt van twee nieuwe verblijfsaanvragen (op 8 juni 2016 en op 17 december 2018) die werden ingediend onmiddellijk nadat verzoeker het voorwerp had uitgemaakt van een beslissing tot weigering van verblijf en ook onmiddellijk nadat verzoeker het voorwerp had uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlages 20 van 8 juni 2016 en van 4 december 2018, ter kennis gebracht op 10 december 2018). Dit strookt met de gegevens van het administratief dossier.

Overeenkomstig de bewoordingen van artikel 1, § 2, 6° van de vreemdelingenwet kon de verwerende partij wel degelijk verwijzen naar de gegeven bevelen om het grondgebied te verlaten, evenals naar de beslissingen tot weigering van verblijf.

De omstandigheid dat verzoeker een vast adres had dat is gekend door de verwerende partij nu hij op dit adres werd gearresteerd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat hij onmiddellijk na de beslissing tot weigering van verblijf en na de verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag heeft ingediend.

Hetzelfde kan worden gesteld voor de tewerkstelling van verzoeker, waarbij toegevoegd wordt dat deze tewerkstelling deels kon geschieden op grond van de ten onrechte afgeleverde F-kaart aan verzoeker.

Verzoeker toont aldus niet aan dat het motief inzake het risico op onderduiken steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. Een schending van de materiële motiveringsplicht in dit verband kan niet worden aangenomen.

3.3.9. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat hij na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een *“fair balance”* tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert aan dat hij samenwoont met zijn moeder en zijn partner en dat hij *“een zeer sterke afhankelijkheidsgraad gecreëerd heeft met zijn moeder en zijn partner”*.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij enerzijds stelt dat verzoeker niet aantoonbaar daadwerkelijk een duurzame relatie te hebben met zijn partner maar anderzijds toch onderzoekt of een verwijdering een inmenging uitmaakt op verzoekers gezinsleven.

Inzake verzoekers moeder wordt in de bestreden beslissing gesteld dat er geen inbreuk is in de familiale relaties.

De Raad merkt vooreerst op dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM, *Onur v. het Verenigd Koninkrijk*, 2009; EHRM, *Slivenko v. Letland*, 2003; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten. *In casu* stelt verzoeker dat hij samenwoont met zijn moeder en dat hij een “afhankelijkheidsgraad gecreëerd heeft” met zijn moeder. Verzoeker toont met deze loutere beweringen echter niet aan afhankelijk te zijn van zijn moeder of dat zijn moeder afhankelijk is van hem. Hij staat zijn beweringen immers niet op concrete wijze. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier het bestaan van beweerde afhankelijkheid. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven met zijn moeder dat moet worden beschermd. Bijgevolg wordt hier niet verder op ingegaan.

Er wordt bijkomend ook op gewezen dat verzoeker niet aantoonbaar dat zijn moeder een verblijfsrecht heeft in België. Verzoeker verwijst naar een bijlage 35 in het kader van een hangend beroep, maar dit houdt niet in dat verzoekers moeder een legaal verblijfsrecht heeft in België. Volledigheidshalve wordt vermeld dat dit beroep inmiddels werd afgewezen bij arrest van de Raad, nr. 230 013 van 10 december 2019. Verzoekers moeder heeft dezelfde nationaliteit als verzoeker en kan hem dus indien gewenst vergezellen naar het land van herkomst.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat aan het bestaan van een gezinsleven met verzoekers partner dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, wordt getwijfeld maar dat het niet echt wordt betwist. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven met zijn partner.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie eerste toelating. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat er sprake is van een voortgezet verblijf, hij heeft immers nooit daadwerkelijk een legaal verblijf (“*negotium*”) gehad.

Hierbij oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). De ruime belangenafweging die verzoeker vermeldt in het middel en het bijhorende onderzoek moesten bijgevolg niet gebeuren.

Het onderzoek of er een positieve verplichting is geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure, die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing op situaties waar sprake is van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 46; EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 68). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In de bestreden beslissing wordt hierover gemotiveerd als volgt:

“Het gegeven dat de partner van betrokkene zich in België heeft gevestigd kan een terugkeer van betrokkene naar Turkije niet in de weg staan. Hij toont ook niet aan daadwerkelijk een duurzame relatie te hebben met mevrouw M. A. Het feit dat betrokkene sinds 22.11.2017 samenwoont met mevrouw M. geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Betrokkene kan door middel van moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met zijn mevrouw M.”

Hieruit blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat een terugkeer naar verzoekers land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten opzichte van verzoekers gezins- of privéleven, er is geen breuk van de familiale relaties, verzoeker en zijn partner kunnen met moderne communicatiemiddelen contact houden en het gegeven dat zijn (Bulgaarse) partner zich in België gevestigd heeft, kan een terugkeer van verzoeker naar Turkije niet in de weg staan.

Verzoeker voert aan dat het onmogelijk zou zijn om in zijn land van herkomst zijn familie- en gezinsleven verder te zetten, maar hij zet niet op concrete wijze uiteen om welke reden. Hij vermeldt "om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden" maar het is de Raad niet duidelijk waarom dit met zich zou meebrengen dat zijn partner hem niet zou kunnen vergezellen of hij met zijn partner geen contact zou kunnen onderhouden.

Verzoeker stelt dat het niet redelijk te verantwoorden is om van een EU partner te verwachten dat deze naar Turkije verhuist om aldaar het gezinsleven verder te zetten. Hij wijst erop dat zijn partner een bestendig sociaal bestaan heeft opgebouwd in België en hier tewerkgesteld is middels een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur. Er wordt opgemerkt dat verzoeker geen bewijzen bijbrengt van de tewerkstelling van zijn partner. Wat er ook van zij, er kan niet worden ontkend dat het eigen is aan grensoverschrijdende relaties dat één van beide partners zich buiten het oorspronkelijk land of regio van herkomst bevindt. Verzoeker toont met zijn beweringen niet aan dat de overwegingen in de bestreden beslissing inzake artikel 8 van het EVRM niet volstaan of onredelijk zouden zijn.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsplicht in dit verband wordt *prima facie* niet aangetoond.

3.3.10. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog *prima facie* geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het enig middel is *prima facie* niet ernstig.

3.4. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Dit volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend negentien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

A. DE SMET